

VIII.

У прѣдседателя на благотворителния славянски комитетъ и у военния министръ Милютинъ.

Отъ тамъ ние ходихме повторно, както и бѣхме поканени за него день, у князь Василчиковъ, прѣдседателя на славянския благотворителенъ комитетъ въ Петербургъ. Между друго той ни каза, че въ Букурещъ сжществували два български комитета, които не само съперничеждали помежду си, но се и гонѣли пристрастно единъ другъ. Прочете ни дори и едно писмо, отправено до него отъ прѣдсѣдателя ужъ, казваше, на младия комитетъ, г. Кирякъ Цанковъ, и попита другаря ми г. Цанкова, дали той е неговъ роднина, и узна, че той му билъ племянникъ. Както и да е, продължи князь Василчиковъ, този прѣдседателъ ми пише надълго за нѣкои тайни комитети и общества, но азъ нѣма да скрия че лично съмъ недоволенъ отъ тия раздѣления и отъ тия междуособни гонения въ таквизъ критически за отечеството ви обстоятелства, и то въ една чужда страна, каквата е Румжния. По свѣдѣнията, ни каза още, които имамъ отъ руския консулъ въ Букурещъ, баронъ Стюардъ, азъ съмъ наклоненъ да одобрявамъ повече благоразумното поведение на почтенни и изпитани български патриоти въ тоя градъ, отколкото не добръ обмисленитѣ постѣпки на нѣкои млади и неопитни български момци. Другарьтъ ми г. Цанковъ се поопита да каже нѣщо въ оправдание на племянника си, но князь Василчиковъ не се разубѣди. Впрочемъ, казахъ азъ отъ моя страна, нашата мисия не е била и не е да сждимъ така или иначе за нѣкои комитети било въ Румжния, било другадѣ. Князь Василчиковъ ни каза и той послѣ, че, както се развиватъ работитѣ, войната се види като неизбѣжна, и Русия е